

POCĂINȚA ADEVĂRATĂ VA ADUCE SFINȚIREA

Sf.Cuv. Porfirie Kavsokalivitul
(1906-†1991),
icoană

Nu există lucru mai înalt decât ceea ce se cheamă pocăință și spovedanie. Această taină este darul iubirii lui Dumnezeu către om. În acest chip desăvârșit se izbește omul de rău. Mergem, ne spovedim, simțim împăcarea cu Dumnezeu, vine bucuria înlăuntrul nostru, pleacă vinovăția. În Ortodoxie nu există piedică de netrecut. Nu există poticnire, pentru că există cel ce primește spovedania, cel ce are puterea de a ierta. Mare este duhovnicul!

Încă de mic copil, atunci când mi se întâmpla să păcătuiesc, o mărturiseam și plecau toate. Zburam de bucurie. La fel și acum. Sunt păcătos, neputincios; caut scăpare la milostivirea lui Dumnezeu, mă mântuiesc, mă liniștesc, le uit pe toate. În fiecare zi mă gândesc că păcătuiesc, dar doresc ca tot ce mi se întâmplă să prefac în rugăciune și să nu-l închid înlăuntrul meu.

Păcatul îl încurcă pe om sufletește. Această încălcare nu pleacă prin nimic. Numai prin lumina lui

Hristos se face descălcirea. Prima mișcare o face Hristos.” Veniți la Mine toți cei osteniți...”(Matei 11 , 28).

Apoi noi, oamenii primim această lumină prin buna noastră dispoziție, pe care o dovedim prin iubirea noastră față de Domnul, prin rugăciune, prin Taine.

Pentru ca sufletul să se pocăiască, trebuie să se trezească. Aici, în această trezire, se săvârșește minunea pocăinței.

Și aici se află intenția omului.

Trezirea, însă, nu atârnă numai de om. Omul nu poate de unul singur.

Intervine Dumnezeu. Atunci se pogoară harul dumnezeiesc.

Fără har omul nu se poate pocăi.

Iubirea lui Dumnezeu va face totul. Poate să rânduiască ceva – o boală sau altceva, depinde – ca să-l aducă pe om la pocăință. Așadar pocăința se izbândește prin harul dumnezeiesc.

Noi vom face o mișcare către Dumnezeu în chip simplu și lin, iar de acolo mai departe vine harul.

Poate o să-mi spuneți: ”Atunci prin har se fac toate”.

Se întâmplă și aici întocmai ceea ce spun. Nu putem să-L iubim pe Dumnezeu, dacă Dumnezeu nu ne iubește. Apostolul Pavel zice: ” Acum însă, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai degrabă după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu...” (Galateni 4,9) .

La fel se întâmplă și cu pocăința. Nu ne putem pocăi, dacă Domnul nu ne dă pocăință.

Și aceasta este valabil pentru toate. Adică se adevărește prin cuvântul: ”Fără mine nu puteți face nimic”. (Ioan 15, 5).

Dacă nu există temeuri pentru a Se sălășlui Hristos înlăuntrul nostru, pocăința nu vine.

Temeurile sunt smerenia, iubirea, rugăciunea, metaniile, osteneala pentru Hristos.

Dacă simțământul nu este curat, dacă nu există simplitate, dacă sufletul are un interes viclean, atunci nu vine harul dumnezeiesc.

Se întâmplă atunci să mergem să ne spovedim, și să nu simțim ușurare.

Pocăința este un lucru foarte subțire.

Pocăința adevărată va aduce sfințirea.

Pocăința ne sfințește.

(Ne vorbește Părintele Porfirie, traducere din limba greacă de ieromonah Evloghie Munteanu, Editura Biserica Ortodoxă, Galați, 2003)